

Персі Джексон. Море чудовиськ. Книга 2

КУПИТИ

Про книгу

Коли ти Персі Джексон, син Посейдона й напівбог, ніколи не знаєш, в яку мить усе може знову піти шкереберть. Наприклад, твій друг Ґровер втрапить у пастку до циклопа. Або хтось отруїть дерево Талії, і Табір напівкровних, який мав бути твоєю безпечною гаванню, опиниться на межі загибелі.

BESTSELLER THE NEW YORK TIMES

РІК РІОРДАН

ПЕРСІ
ДЖЕКСОН
І ОЛІМПІЙЦІ

КНИГА ДРУГА

МОРЕ ЧУДОВИСЬК

Рік Ріордан
ПЕРСІ ДЖЕКСОН. МОРЕ ЧУДОВИСКЬ.
Книга 2

Серія «Персі Джексон»

Оригінальна назва:

Percy Jackson & the Olympians: The Sea of Monsters

Усі права застережено.

Переклад з англійської Ігоря Бондар-Терещенко

Коли ти Персі Джексон, син Посейдона й напівбог, ніколи не знаєш, в яку мить усе може знову піти шкереберть. Наприклад, твій друг Гровер втрапить у пастку до циклопа. Або хтось отруїть дерево Талії, і Табір напівкровних, який мав бути твоєю безпечною гаванню, опиниться на межі загибелі.

Прагнучи врятувати найдорожче, Персі разом з Аннабет і Тайсоном, новим дивацьким другом, вирушає у небезпечну подорож до Моря чудовиськ — страхітливого місця, де загинув не один герой. Лише там, на острові циклопа Поліфема, можна знайти Золоте руно — єдину річ, здатну врятувати Табір напівкровних.

Та чи готові друзі до того, що зрине за цими пошуками?

© Text copyright © 2006 by Rick Riordan

Permission for this edition was arranged through the Gallt and Zacker Literary Agency, LLC.

From Percy Jackson and the Olympians: The Sea of Monsters by Rick Riordan. Cover art by Victo Ngai.

Copyright © 2022 by Disney Enterprises, Inc.

Reprinted by permission of Disney Hyperion Books. All rights reserved.

© Бондар-Терещенко І. Є., переклад, 2024

© ТОВ Видавництво «Ранок», 2024

1

МІЙ НАЙКРАЩИЙ ДРУГ ВИБИРАЄ ВЕСІЛЬНУ СУКНЮ

Мій кошмарний сон розпочався так.

Я стояв на безлюдній вулиці маленького прибережного містечка. Була глупа ніч, лютувала буря. Вітер та злива шарпали пальми, що вервечкою тяглися вздовж тротуарів. Вікна в пофарбованих у рожевий та жовтий будиночках були зачинені наглухо. За квартал від мене, за кущами гібіскусу, бушував океан.

«Флорида», — подумав я.

Хоч гадки не мав, звідки це мені відомо. Я ніколи не був у Флориді.

Потім я почув цокіт копит тротуаром. Я озирнувся й побачив свого друга, який мчав так, ніби його життя загрожувала страшна небезпека.

Саме так, я сказав «копит».

Мій друг Ґровер — сатир. Верхня частина його тіла цілком звичайна, як у нормального незграбного хлопця, на обличчі повно акне й кущиться козлиня борідка. Хо́да в нього дивна, він накульгує, але якщо цілком випадково заскочити його без штанів (чого я робити не раджу), ось тоді стає зрозуміло, що саме в ньому нелюдського. Втім, зазвичай він носить мішкуваті джинси та бутафорські кінцівки, які приховують волохаті стегна й копита.

Ґровер був моїм найкращим другом у шостому класі. Якось разом зі мною та дівчиною на ім'я Аннабет він вирушив рятувати світ, але загалом я не бачив його від минулого липня, коли Ґровер сам-

самісінький подався у небезпечні пошуки — пошуки, з яких жоден сатир живим не повертався.

Хай там як, у моєму сні козлий хвіст Гровера вільно стирчав зі штанів, а свої людські кросівки він ніс у руках, як робив щоразу, коли треба було бігти швидше. Він прожогом процокав копитами повз туристичні ятки та крамниці, де можна взяти напрокат дошки для серфінгу. Поривчастий вітер пригинав верхівки пальм майже до самої землі.

За Гровером гналося щось таке, що сповнювало його жахом. Шерсть сатира була обліплена мокрим піском. Здається, він звідкись утік. І тепер намагався врятуватися від свого переслідувача.

Грізний рев, від якого холонула кров, заглушав навіть гуркіт бурі. Позаду Гровера, в глибині кварталу, з'явилася якась темна постать. Вона із силою вгатила по вуличному ліхтарю, від чого той заіскрився.

Гровер спіткнувся й заскиглив від страху. Він бурмотів собі під ніс: «Треба тікати! Треба їх попередити!».

Я не бачив, що саме переслідує Гровера, але чув, як та істота бурчить і сипле прокльонами на всі боки. Коли вона наблизилась, земля задвигтіла. Гровер кинувся за ріг вулиці й зупинився. Він забіг до глухого кута у внутрішньому подвір'ї, де було повно крамниць. Часу вертатися вже не було. Найближчі двері розчахнуло поривом вітру. На вивісці над затемненою вітриною значилося: «Салон для наречених Сент-Огастіна». Гровер шугнув досередини й зачаївся за вішаками з весільним вбранням.

Тінь чудовиська проминула за вітриною магазину. Я відчував його нудотний запах: суміш мокрої овечої шерсті, гнилого м'яса і того дивного кислуватого смороду, який буває лише у монстрів, наче в скунса, який харчується лише мексиканською їжею.

Гровер трусився, сховавшись за весільними сукнями. Тінь чудовиська пройшла повз.

У тиші, що запанувала, було чути лише шелест дощу. Гровер важко віддихався. Можливо, істота забралася геть.

Блискавки й далі кроїли небо. І тут тиша вибухнула жахливим ревом: «МОЄ-Є-Є!».

Я різко підскочив і, тремтячи, сів у ліжку.

Не було ніякої бурі. І монстрів також.

Крізь вікно моєї спальні проглядало ранкове сонечко.

Мені здалося, що я побачив, як швидкою промайнула тінь — людська тінь. Аж тут у двері постукали й пролунав мамин голос: «Персі, запізнишся», — і тінь за вікном зникла.

Певно, це гра моєї уяви. Вікно на п'ятому поверсі з розхитаною старою пожежною драбиною... малоімовірно, що там хтось ховався.

— Ну ж бо, прокидайся, любий, — знову залунав мамин голос. — Сьогодні останній день навчання. Ти маєш радіти! Ще трошечки — і можна сміливо сказати, що тобі вдалося протриматися цілий навчальний рік!

— Йду, — пробурмотів я у відповідь.

Я засунув руку під подушку. Пальці впевнено намацали кулькову ручку. Я завжди спав із нею. Витягнувши її, я став роздивлятися напис давньогрецькою: «Анаклузмос». Стрімка течія.

Я хотів було навіть зняти ковпачок із ручки, але щось мене стримало. Надто довго я нею не користувався...

Крім того, мама змусила мене пообіцяти, що я не використовуватиму смертоносну зброю у квартирі; одного разу, розмахуючи списом, я розтрощив мамин буфет для посуду. Поклавши ручку-меч на столик біля ліжка, я вдягнувся якомога швидше, намагаючись відкинути думки про кошмар, чудовиськ і тінь, що майнула за моїм вікном.

«Треба тікати! Треба їх попередити!»

Що мав на думці Гровер?

Я приклав три пальці до серця і видихнув — стародавній жест, якого колись навчив мене Гровер для відлякування зла.

Сон просто не міг бути реальністю. Ніяк не міг.

Останній день навчання. Мама мала рацію, я повинен був радіти. Вперше в житті за весь навчальний рік мене ані разу не намагалися вигнати зі школи. Жодних дивних випадків. Жодних бійок у класі. Жодних чудовиськ в образі вчителів, які прагнули підсипати мені отруту в шкільній їдальні або разом із домашнім завданням підкласти вибухівку в рюкзак. І завтра я вирушу до свого найулюбленішого місця у світі — до Табору напівкровних.

Усього лише день. Навряд чи мені вдасться зіпсувати все та ушелепатися в халепу.

Як завжди, я припустився помилки, недооцінивши власного таланту наживати собі клопотів.

Мама приготувала на сніданок сині вафлі та сині яйця. Кумедно, що вона святкує визначні дати синьою їжею. Гадаю, цим вона хоче довести, що на світі все можливо. Персі може закінчити сьомий клас. Вафлі можуть бути синіми. Такі ось маленькі дива.

Я снідав на кухні, поки мама мила посуд. Вона була у звичній робочій формі, в якій торгувала у крамниці «Американські солодощі», — синя спідниця в зірочки і червоно-біла смугаста блузка. Довге каштанове волосся зібране у хвіст.

Вафлі були чудові, але я не накинувся на них жадібно, як завжди. Мама обернулася й спохмурніла:

— Персі, з тобою все гаразд?

— Так... усе чудово.

Але вона завжди вміла відчувати, коли мене щось бентежило. Витерши руки, вона сіла навпроти мене.

— Щось не так у школі чи... — Договорювати їй не довелося. Я зрозумів її без слів.

— Мені здається, Ґровер вскочив у халепу, — відповів я і розповів свій сон від початку до кінця.

Мама стиснула губи. Ми рідко розмовляли про інший бік мого життя. Намагалися жити як нормальні люди, але Ґровера вона знала.

— Я не стала б так хвилюватися, любий, — сказала мама. — Ґровер уже дорослий сатир. Якби виникли якісь проблеми, я впевнена, що нас повідомили б про це з... з табору. — Вимовивши слово «табір», вона якось напружилась.

— Щось не так? — спитав я.

— Дрібниці, — відповіла мама. — Послухай краще, що я тобі скажу. Сьогодні пополудні ми відсвяткуємо закінчення школи. Я відведу тебе з Тайсоном до Рокфеллерського центру — до тієї крамниці скейтбордів, що так тобі подобається.

Ох, це була така спокуса! Нам завжди бракувало грошей. Зважаючи на вечірні заняття мами та моє навчання у приватній школі, ми ніколи не могли дозволити собі щось особливе, наприклад, купити скейтборд. Але дещо у маминому голосі насторожило мене.

— Чекай, — сказав я. — Я гадав, що сьогодні ввечері ми будемо збирати речі для завтрашньої поїздки до табору.

— Ах, любий, забула тобі сказати... Учора ввечері я отримала звістку від Хірона. — Мама заходилася нервово крутити в руках кухонного рушника.

Серце в мене захололо. Хірон був виконавчим директором у Таборі напівкровних. Він не став би нас турбувати, якби не йшлося про щось серйозне.

— Що він пише?

— Він вважає... тобі зараз небезпечно з'являтися в таборі. Можливо, доведеться відкласти поїздки.

— Відкласти?! Мамо, як там може бути небезпечно для мене? Я ж напівкровок, і Табір — це єдине місце на землі, де я в безпеці!

— Звичайно, любий. Але у них там таке відбувається...

— Що саме відбувається?

— Персі... Мені дуже, дуже шкода. Я сподівалась поговорити з тобою вдень. Зараз я не можу все пояснити. Не певна, що й Хірон зможе. Все сталося так несподівано.

Я був просто вражений. Як це так — я не поїду до табору? Мені кортіло поставити ще мільйон запитань, але в цю мить кухонний годинник пробемкав пів години.

Мама зітхнула так, ніби в неї гора з плечей звалилася.

— Пів на восьму, любий. Тобі треба йти, інакше Тайсону доведеться чекати.

— Але...

— Персі, поговоримо про це пізніше. Іди до школи.

Менш за все на світі мені хотілося зараз іти до школи, але в маминих очах з'явився такий вразливий вираз... Це було ніби попередження: якщо я наполягатиму на відповідях і тиснутиму на неї, то вона розплачеться. Крім цього, мама не помилялася щодо мого приятеля Тайсона. Я мушу зустрітись з ним вчасно на станції метро, інакше він образиться. Він боявся сам їздити підземкою.

Я зібрав речі, але на порозі зупинився.

— Мамо, ці проблеми в таборі... вони якось пов'язані з моїм сном про Гровера?

— Ми поговоримо про все пізніше, любий. — Вона відвела очі.
— Я спробую пояснити тобі все, що зможу.

Я нехотячи попрощався з нею та побіг сходами, щоб не спізнитися на потяг номер два.

Тоді я цього не знав, але нам із мамою так і не судилося поговорити про все пізніше. Як і мені не судилося побачити дім ще дуже, дуже довго.

Вийшовши, я глянув на будівлю з коричневого каменю на іншому боці вулиці. На коротку мить я побачив темну постать у променях ранкового сонця — людський силует на тлі цегляної стіни, тінь, яка нікому не належала.

Потім вона покрилась брижами і щезла.

2

Я ГРАЮ У «ВИБИВАЛИ» З ЛЮДОЖЕРАМИ

День мій розпочався нормально. Тобто настільки нормально, наскільки це можливо у підготовчій школі{1} Мерівезер.

Розумієш, Мерівезер — це один із тих «прогресивних» навчальних закладів у центрі Мангеттену, де замість парт учні сидять у кріслах-мішках, не отримують оцінок, а вчителі з'являються на заняття в джінсах і футболках з логотипами рок-гуртів.

Особисто мене все влаштовує. Адже я, як і більшість напівкровних, страждаю на розлад дефіциту уваги з гіперактивністю, а також на дислексію. Тож визначних результатів у навчанні від мене годі було чекати навіть і у звичайних школах, із яких мене, до слова, не раз виганяли.

Єдине, що було погано в Мерівезері, — вчителі дивилися на речі під іншим кутом, а діти тут зібрались не те щоб... розумні.

Ось, наприклад, мій сьогоднішній перший урок: англійська. Всі середні класи прочитали «Володаря мух», книжку, в якій діти опиняються самі на острові та перетворюються на психопатів. Тож на випускному іспиті вчителі вирішили залишити нас на шкільному подвір'ї, де ми мали цілу годину провести без нагляду старших, аби подивитися, що з того вийде. А вийшло те, що між семикласниками та восьмикласниками сталася гра в натягування спіднього, а також дві бійки з киданням каміння та баскетбольний матч без правил.

Більшість із цих розваг очолив найзатятіший шкільний хуліган Метт Слоун.

Слоуна природа не наділила ні кремезністю, ні силою, але поводив він себе так, наче усе те мав. Очі як у пітбуля, чорне волосся завжди скуйовджене, одяг дорогий, але пошарпаний, ніби він хоче довести всім, як мало його обходять родинні статки.

Один із передніх зубів у Слоуна понівечений ще відтоді, як він без дозволу влаштував собі поїздку на татковому «порше», врізавшись у знак «Обережно, діти!».

Хай там як, але Слоун роздавав усім «клинці», аж поки сам припустився помилки, вирішивши натягнути спіднє моєму другові Тайсону.

Тайсон — єдиний хлопець у школі, який не має постійного місця проживання. Він — безхатько. Ми з мамою дійшли висновку, що батьки покинули хлопця, коли він був іще зовсім малим. Можливо, через те, що він ні на кого не схожий. Тайсон заввишки з шість футів і три дюйми^{2}, а складений як снігова людина. Втім, це не заважало йому частенько рюмсати, а ще він був страшенно полохливий і міг злякатися навіть власного відображення у дзеркалі. Риси обличчя він мав викривлені й люті. Я не можу сказати, якого кольору були в нього очі, оскільки ніколи не міг змусити себе підняти погляд вище його кривих зубів. Маючи низький, басистий голос, розмовляв Тайсон кумедно, майже як першокласник, — гадаю, через те, що раніше, до Мерівезеру, він ніколи не ходив до школи. Носив хлопець рвані джинси, вкриті брудом кросівки двадцятого розміру і картату фланелеву з дірками сорочку. Пахло від нього так, як зазвичай пахне у нью-йоркських провулках, оскільки саме там він і жив, у картонній коробці з-під холодильника на 72-й вулиці.

Школа зарахувала Тайсона в рамках благодійного проекту, щоб подати добрий приклад учням. Та, на жаль, у реальності більшість учнів не зносили Тайсона. Щойно вони з'ясували, що, попри всю силу та застрашливий вигляд, він насправді безхарактерний, то не відмовляли собі в задоволенні познуватися над ним. Я був його єдиним другом, а це означало, що й він був моїм єдиним другом у школі.

Мама мільйон разів скаржилася на шкільне керівництво, тому що ті недостатньо дбають про Тайсона. Вона телефонувала у соціальні служби, але це ні до чого не приводило.

Соціальні працівники стверджували, що Тайсона просто не існує. Вони присягались, що відвідували названий нами провулок, але не могли знайти там ніякого Тайсона. Як можна не помітити величезного хлопця, що мешкає в коробці з-під холодильника, — оце для мене загадка.

Отже, повернімося до того дня, коли Метт Слоун спіймав облизня. Він підкрався ззаду до Тайсона й хотів був зробити йому «клинок». Тут Тайсон злякався і штовхнув Слоуна. Мабуть, надто сильно, бо Метт, пролетівши футів п'ятнадцять, заплутався в дитячій гойдалці з шин.

— Ти, виродку! — пронизливо заверещав Слоун. — Чому б тобі не забратися геть до своєї картонної коробки!

Тайсон став схлипувати. Він всівся на дитячий турнік так сильно, що погнув перекладину, і сховав обличчя в долонях.

— Негайно забери свої слова назад, Слоуне! — гукнув я.

Слоун лише скривився.

— А тобі яке діло, Джексоне? Ти також міг би мати друзів, якби вперто не докидав свого п'ятака на захист цього виродка.

Я стиснув кулаки, сподіваючись, що щоки мої не надто розчервонілися, адже всередині я палав від гніву.

— Він не виродок. Він просто...

Я намагався вигадати, що б таке відповісти, але Слоун і не думав слухати. Він зі своїми друзями вже дружно реготали.

Не знаю, чи мені примарилось, але довкола Слоуна цих бовдурів справді зібралось більше, ніж завжди. Я звик бачити його з двома чи трьома, але сьогодні біля нього стояло пів дюжини, і я був упевнений, що ніколи не бачив їх раніше.

— Ну, Джексоне, зачекай до фізкультури, — пригрозив мені Слоун. — Ти вже небіжчик.

Після першого уроку вчитель англійської, містер де Міло, вийшов, щоб на власні очі подивитися на сліди побоїща. Він заявив, що всі чудово засвоїли сенс «Володаря мух». Ми склали його іспит і ніколи, ніколи не повинні вирости людьми, схильними до насильства. Метт Слоун кивнув, як чемний хлопчик, а тоді вишкірив до мене свою спотворену посмішку.

Я пообіцяв Тайсону купити додатковий сандвіч з арахісовою пастою до ланчу, аби лише друг заспокоївся.

— Отже, я виродок?

— Ні, — сказав я, скрипнувши зубами. — Виродок — це Метт Слоун.

— Ти справжній друг. — Тайсон шморгнув носом. — Мені буде тебе дуже не вистачати наступного року, якщо... якщо я не зможу...

Голос його тремтів. Я зрозумів, що він не певен, чи потрапить наступного року до благодійного проєкту. Сумнівно, щоб наш директор спромігся хоча б обговорити з ним це питання.

— Не турбуйся, друже, — спробував запевнити я його. — Все буде гаразд.

Тайсон скинув на мене вдячний погляд, і я відчув себе страшним брехуном. Як я міг обіцяти такому знедоленому хлопцю, як він, що все буде гаразд?

Наступний іспит був із природничих наук. Місіс Тесла сказала, щоб ми змішували хімікати, поки що-небудь не вибухне. Моїм партнером із лабораторних дослідів був Тайсон.

Руки в нього виявилися завеликі для оперування маленькими та крихкими склянками, які нам треба було використовувати. Він одразу випадково змахнув зі столу тацю з хімікатами просто у відро для сміття, над яким одразу з'явилася помаранчева грибоподібна хмара.

Після того як місіс Тесла евакуювала учнів із лабораторії та викликала аварійну команду, вона привітала Тайсона й мене з тим, що ми природжені хіміки. Ми були перші, кому вдалося отримати найвищий бал на її іспиті лише за тридцять секунд.

Я радів, що ранок минув швидко: це допомогло мені не надто глибоко занурюватись у власні проблеми. Для мене нестерпна була навіть сама думка про те, що в таборі може щось трапитись. Що ще гірше, я не міг позбутися спогадів про поганий сон. Мене мучило жахливе передчуття, що Гровер у небезпеці.

Під час іспиту із суспільствознавства, поки ми малювали контурні карти, я розгорнув записника й довго дивився на фотографію, яка лежала всередині. Моя подруга Аннабет на канікулах у Вашингтоні. На ній були джинси та джинсова куртка поверх помаранчевої футболки «Табір напівкровних». Її світле волосся зібране назад банданою. Аннабет стояла перед меморіалом Лінкольна схрестивши руки і була надзвичайно задоволена собою, так, ніби вона особисто

спроєктувала його. Власне, Аннабет збиралася стати архітекторкою, коли виросте, тому вона завжди відвідувала видатні монументи і всяке таке інше. У цьому сенсі вона була просто схиблена.

Аннабет прислала мені знімок електронною поштою після весняних канікул, і я щоразу роздивлявся його, щоб переконатися, що і вона, і Табір напівкровних існують насправді й це не просто плід моєї уяви.

Мені хотілося, щоб Аннабет була поруч. Вона б зрозуміла, у чому прихований сенс мого сну. Я ніколи не зізнався б їй у цьому, але вона розумніша за мене, хоч іноді буває страшенною занудою.

Я вже хотів було згорнути записника, як Метт Слоун перехилився через парту й вирвав фотографію.

— Гей! — обурився я. — Віддай!

Слоун подивився на знімок, й очі у нього полізли на лоба.

— Не може бути, Джексоне! Це хто? Невже це твоя?..

— Віддай негайно! — Я відчув, що вуха в мене палають.

Слоун передав фотографію своїм потворним друзкам, які вмить роздерли її на шматки, скочуючи кульки, щоб плюватися ними один в одного. Це були нові хлопці, яких я точно не бачив раніше на заняттях, оскільки вони мали дурнуваті бирки новачків, що їх змушує носити адміністрація: «ПРИВІТ! МЕНЕ ЗВАТИ...». А ще вони, мабуть, мали дивне почуття гумору, тому що на цих бирках були зазначені дивакуваті імена: «ВИСМОКТУВАЧ МІЗКІВ», «ПОЖИРАЧ ЧЕРЕПІВ» та «ДЖЕРРІ-ЛЮДОЖЕРРІ». У людей таких імен не буває.

— Ці хлопці переводяться до нас наступного року, — похвалився Слоун, наче це мало мене якось налякати. — Вони вже точно можуть заплатити за навчання, не те що твій дебільний дружок.

— Він не дебїл. — Я з останніх сил стримувався, щоб не вгатити Слоунові в пику.

— Ти просто невдаха, Джексоне. Добре, що я позбавлю тебе страждань на наступному уроці.

Його дружки-лобуряки жували розірвану на клапті фотографію. Мені кортіло знищити їх, але Хірон суворо заборонив обертати свій гнів проти простих смертних, хай хоч якими відразливими б вони були. Я мусив берегти сили для боротьби з чудовиськами.

Але якби Слоун бодай здогадувався, хто я такий...

Пролунав дзвоник.

Коли ми з Тайсоном виходили з класу, дівочий голос прошепотів:
— Персі!

Я обернувся, роззираючись довкруг, але ніхто з присутніх не звертав на мене уваги. Будь-яка дівчина з Мерівезеру воліла краще б померти, аніж покликати мене на ім'я.

Перш ніж я встиг обміркувати, чи не почулося мені, юрба учнів кинулася до спортзалу, тягнучи за собою мене й Тайсона. От і урок фізкультури. Наш тренер обіцяв нам гру «вибивали», а Метт Слоун обіцяв вибити з мене дух.

Спортивна форма в Мерівезері складалася з шортів небесно-блакитного кольору та футболок у техніці «тай-дай». На щастя, ми носили її лише у спортзалі, тому нам не доводилось розгулювати по району мальовничою юрбою.

Я перевдягнувся у роздягальні якомога швидше, оскільки не хотів зустрітися зі Слоуном. І вже збирався йти, як мене гукнув Тайсон:

— Персі! — Він ще не перевдягнувся. Так і стояв у дверях тренажерного залу, притиснувши до грудей спортивний одяг. — Ти не міг би... ну...

— Так, звичайно. — Я намагався, щоб у моєму голосі не прозвучало роздратування. — Жодних проблем, друже.

Тайсон прослизнув до роздягальні. Я стояв на сторожі, поки він перевдягався. Почувався я дуже незручно, але Тайсон просив мене про це ледь не щодня. Гадаю, це через те, що він страшенно волохатий, а на спині в нього якісь дивні шрами (я ніколи не наважувався його про них спитати).

Хай там як, але я знав, як нелегко Тайсонові, коли над ним жартують під час перевдягання: він нервувався і починав злісно смикати дверцята шафок.

Коли ми увійшли до залу, тренер Нанлі сидів за своїм столиком і читав «Спортс ілюстрейтед». Нанлі, мабуть, із мільйон років, він носить біфокальні окуляри{3}, не має зубів, а на голові в нього стирчить копа сивого волосся. Він нагадував мені висхлу мумію — як Оракул з Табору напівкровних, за винятком того, що тренер Нанлі був менш рухливий та не пахкав зеленим димом. Я принаймні цього не бачив.

— Тренере, можна я буду капітаном? — спитав Метт Слоун.

— Га? — Тренер Нанлі відірвався від журналу. — Так, — буркнув він. — Угу.

Слоун посміхнувся і став добирати собі команду. Він призначив мене капітаном команди суперників, але це не мало значення, оскільки вибирати мені не було з кого — всі найсильніші й найтямущіші хлопці перейшли на бік Слоуна. За ними потягся й натовп глядачів.

На моєму боці залишився Тайсон, схиблений на комп'ютерах Корі Бейлер, Радж Мандалі — геній у галузі математики та ще пів дюжини хлопців, яким Слоун зі своєю бандою не давав спокою. Якби все йшло як завжди, мені вистачило б самого Тайсона — він був вартий половини команди суперників, але новенькі хлопці в команді Слоуна були такими самими кремезними здорованями, та ще й ушістьох.

Метт Слоун вивалив на середину залу м'ячі із сітки.

— Мені лячно, — пробубонів Тайсон. — Запах такий дивний.

— Який ще запах? — Я втупився в нього. Навряд чи він говорив про власні пахощі.

— Запах від них. — Тайсон тицьнув пальцем у дружків Слоуна. — Дуже дивний.

Новачки хрускотіли суглобами пальців, дивлячись на нас в очікуванні бійки. Я ніяк не міг утямити, звідки вони взялися. Мабуть, із тих країв, де хлопців нещадно шмагають ременем і годують сирым м'ясом.

Слоун свиснув у тренерський сюрчок, і гра почалась. Команда Слоуна кинулась до центральної лінії. Радж Мандалі, який стояв поруч зі мною, пронизливо вигукнув щось на урду, найімовірніше: «Мені треба в туалет!» — і помчав до виходу. Корі Бейлер намагався заповзти за мати й сховатися там. Інші хлопці з моєї команди дивом залишились стояти, а проте зіщулились від страху і всіляко намагались не стати мішенню для обстрілу.

— Тайсоне, — сказав я, — нумо...

Цієї миті мені з усієї сили вгатили м'ячем у живіт. Я важко сів на підлогу посередині залу. Супротивники зареготали на все горло.

Перед очима в мене пливло. Було таке відчуття, ніби горила відпрацювала на мені прийом Геймліха.

Просто не вірилося, що хтось міг кинути м'яча з такою силою.

— Пригнись, Персі! — загорлав Тайсон.

Я встиг вивернутись, перш ніж другий м'яч зі швидкістю звуку просвистів повз моє вухо.

М'яч влучив у купу матів, і Корі Бейлер жалібно застогнав.

— Агов! — гукнув я до команди Слоуна. — Ви ж так уб'єте кого-небудь!

Хлопець на ім'я Джеррі-Людоджеррі зловісно посміхнувся. Якимсь дивом він здавався зараз вищим навіть за Тайсона.

Під його футболкою напнулися біцепси.

— Дуже сподіваюсь на це, Персею Джексоне!

Те, як він вимовив моє ім'я, змусило мене залякнутися. Ніхто не називав мене Персеєм, крім тих, кому була відома моя справжня сутність. Себто крім друзів... та ворогів.

Що там казав Тайсон?

Вони дивно пахнуть.

Чудовиська!

Усі, хто оточував Метта Слоуна, помітно повищали та стали ширшими в плечах. Це були вже не підлітки, а справжні восьмифутові велетні з лютими поглядами, гострими зубами та волохатими ручиськами, вкритими татуюваннями, на яких були зображені змії, гавайські дівчата та сердечка в дусі Дня святого Валентина.

М'яч викотився із рук Метта Слоуна.

— Що за чортівня! Ви не з Детройту! Хто...

Інші хлопці з його команди із пронизливими вигуками стали задкувати до виходу, але велетень на ім'я Висмоктувач мізків жбурнув м'яча з диявольською влучністю. Той просвистів повз Раджа Мандалі, який щойно намагався вискочити, у двері, що, ніби зачаровані, важко захрюснулися.

Радж і ще декілька хлопців відчайдушно затарабанили в них, але двері не піддалися анітрохи.

— Відпустіть їх! — загорлав я до гігантів.

Джеррі-Людоджеррі з ревінням обернувся до мене. На одному з його біцепсів було татуювання «Дж. Л. обожнює своїх дитинят».

— І втратити такі смаколики? Ні, сину бога морів. Ми, лестригони, прийшли не лише по твою смерть. Ми хочемо смачно пообідати!

Він змахнув рукою — і на центральній лінії з'явилася нова купа м'ячів, але це були вже не червоні гумові м'ячики, а бронзові кулі

завбільшки з гарматне ядро та з отворами по всій поверхні як у віфлболного м'яча{4}, з яких вилітало полум'я. Мабуть, вони були страшенно гарячі, але велетні підхоплювали їх голими руками.

— Тренере! — заволав я.

Нанлі відірвав сонний погляд від журналу, але якщо навіть він побачив щось незвичне в грі «вибивали», то за виразом його обличчя цього не було помітно. Такі вже вони, смертні. Чарівний туман приховує від них справжню подобу богів та чудовиськ, тому люди бачать лише те, що може досягнути їхній розум.

Можливо, тренер бачив, що купка восьмикласників лупцює молодших дітей, як це зазвичай буває. Можливо, іншим хлопцям здалося, що лобуряки Метта Слоуна ось-ось почнуть кидатися коктейлями Молотова{5}. Таке вже траплялося. Хай що там було, але я не сумнівався: ніхто й гадки не має, що перед нами справжні людожери.

— Так. Угу, — промимрив тренер. — Гарної гри!

І знову заглибився в журнал.

Пожирач черепів пожбурих свою кулю. Я відскочив убік, коли бронзова комета з лютим ревом промчала повз моє плече.

— Кори! — вигукнув я, простеживши за кулею.

Тайсон витягнув хлопчину з-за матів тієї самої миті, коли куля вибухнула, вдарившись об них і залишивши лише клоччя у полум'ї.

— Тікайте! — наказав я гравцям своєї команди. — Через запасний вихід!

Вони побігли було до роздягальні, але Джеррі-Людожеррі знову змахнув рукою, і ці двері також захряснулись.

— Ніхто не вийде зі спортзалу, поки не вибуде з гри! — загарчав велетень. — А вибути з гри можна лише ставши нашим обідом!

Він пожбурих свою вогняну кулю. Мої товариші з команди кинулися навтьоки, коли вона, вибухнувши, утворила кратер у підлозі спортивного залу.

Я потягся було по ручку, яку завжди носив у кишені, але зрозумів, що на мені спортивні шорти. Кишень вони не мають. А меч був у джинсах, які зараз зачинені в моїй шафці. І двері, що вели до роздягальні, ніхто відчиняти не планував. Я був повністю беззахисний!

Ще одна вогняна куля полетіла точнісінько у мене. Тайсон відштовхнув мене вбік, але полум'я однаково встигло обпалити з ніг до

голови. Ошелешений від диму, я розтягнувся на підлозі спортзалу, а моя тай-дай футболка була пропалена у кількох місцях. Двійко голодних велетнів, стоячи посеред залу, жерли мене пекучими очима.

— М'ясо! — заревіли вони. — Сьогодні на обід м'ясо героя!

Обидва прицілилися.

— Персі потрібна допомога! — загорлав Тайсон.

Він стрибнув, затуляючи мене, щойно вони жбурнули свої кулі.

— Тайсоне! — вигукнув я, але було запізно.

Обидві кулі вдарилися об нього... але... він зловив їх. Незрозуміло, як незграбному Тайсонові, що повсякчас перекидав лабораторне обладнання та ламав дитячі майданчики, вдалося спіймати металеві кулі, що летіли, вивергаючи полум'я, зі швидкістю мільйон миль за годину. А тоді він із такою самою силою пожбурив їх назад у вражених велетнів, які заволали «О ні!», коли бронзові сфери вибухнули, вдарившись об їхні груди.

Гіганти щезли, злетівши під стелю двома однаковими стовпами полум'я — правдива ознака того, що вони були монстрами. Адже монстри не помирають. Вони просто розчиняються у хмарах порошу й диму, що звільняє героїв від зайвої мороки після бою, адже не доводиться прибирати останки.

— Мої брати! — скорботно простогнав Джеррі-Людоджеррі. Він напружив руки так, що татуювання «Дж. Л. обожнює своїх дитинят» на його біцепсах аж зморщилося. — Ну, начувайтесь!

— Тайсоне! — гукнув я. — Стережися!

Ще одна комета зі свистом помчала просто в нас. Тайсон ледве встиг відбити її. Куля пролетіла просто над головою тренера Нанлі й оглушливо вибухнула на трибуні для глядачів.

У залі була паніка. Одні з лементом бігали залом, намагаючись не втрапити у кратери, що тліли на підлозі. Інші гамселили у двері кулаками, гукаючи на допомогу. Сам Слоун, ніби скам'янівши, стовбичив у центрі майданчика, з подивом спостерігаючи за смертоносними кулями, які літали довкола нього.

Тренер Нанлі так само нічого не помічав. Він легенько постукав по своєму слуховому апарату, наче вибухи були для нього якимись звуковими перешкодами, але так і не відірвався від журналу.

Напевно, вся школа мала чути цей гуркіт. Директор, поліція, хто-небудь зараз з'явиться та врятує нас!

— Перемога буде за нами! — загарчав Джеррі-Людожеррі. — Ми станцюємо на ваших кістках!

Мені хотілось сказати, що він надто серйозно ставиться до гри у «вибивали», але не встиг я розкрити рота, як людожер знову замахнувся. Решта велетнів так само.

Я розумів, що швидка смерть неминуча. Тайсон не зможе відбити одразу всі кулі. Його руки й без того, напевно, обпечені після першого обстрілу. Без мого меча...

І раптом у мене виникла божевільна ідея.

Я помчав до роздягальні, де зберігався наш одяг.

— Мерщій! — гукнув я своїм товаришам із команди. — Усі геть від дверей!

Позаду пролунали вибухи. Тайсон відбив дві кулі, перетворивши на попіл тих, хто їх пожбував.

Залишилося ще два чудовиська.

Третя куля зі свистом летіла просто до мене. Я змусив себе лічити: одна Міссісіпі, дві Міссісіпі... Потім кинувся вбік, а вогняна сфера розтрощила двері до роздягальні.

Я здогадувався, що в більшості хлоп'ячих роздягальень накопичується достатньо газу, щоб викликати вибух, тому не здивувався, коли вогняний шар розірвався з гучним БА-БА-А-АХ!

Стіна розкололася. Дверця шафок, шкарпетки, спортивні бандажі та інші не дуже приємні речі дощем розсипалися всім залом.

Я обернувся якраз тоді, коли Тайсон прямим ударом пригостив по пиці Пожирача черепів. Велетень розсипався на частинки. Але останній з монстрів, Джеррі-Людожеррі, мудро зберіг свою кулю, вичікуючи слушної миті. Він пожбував її, коли Тайсон саме обернувся до нього лицем.

— Ні! — несамовито загорлав я.

Куля влучила Тайсону просто в груди. Мій друг перелетів через увесь зал і важко врізався у задню стіну, що тріснула й частково обвалилася на нього, утворивши дірку просто на Черч-стріт. Я не розумів, як Тайсонові вдалося зостатися живим, але він лише мав ошелешений вигляд.

Бронзова куля диміла біля його ніг. Тайсон хотів було підняти її, але не зумів і навзник повалився на купу обвугленої цегли.

— Чудово! — зловтішно загорлав Джеррі-Людожеррі. — Тепер я залишився сам, і мені вистачить м'яса, щоб не лише наїстися, а й захопити із собою смачненького для моїх любих дитинят!

Узявши іншу кулю, він прицілювся в Тайсона.

— Стій! — пронизливо гукнув я. — Тобі потрібен я!

Людожер всміхнувся:

— Хочеш померти першим, герою?

Треба було негайно щось робити. Анаклузмос мусив бути десь неподалік.

У купі одягу, який димів біля ніг велетня, я побачив свої джинси. Якби я тільки міг дотягтись... Я знав, що це безнадійно, але вирішив спробувати.

— Обід сам іде до мене в руки, як чудово, — розреготався людожер.

Він замахнувся для кидка. Я приготувався до смерті.

Раптом тіло велетня заціпеніло. Вираз його обличчя змінився від зловтіхи до здивування. Футболка роздерлася на животі, й звідти з'явилося щось на кшталт рога — ні, не рога, а лискучого леза!

Куля випала в людожера з рук. Він втупився у ножа, який простромив його наскрізь.

Пробубонівши «ой-йой», монстр спалахнув зеленим полум'ям, через що, гадаю, любі дитинята, які чекали його вдома, дуже засмуться.

І тут я побачив свою подругу Аннабет у хмарі диму. Обличчя в неї було замурзане й подряпане. З її плеча звисав пошарпаний рюкзак, із кишені стирчала бейсболка, в руках вона і далі стискала бронзовий ніж, а погляд її сірих очей палав так люто, ніби за нею тисячу миль гнався натовп привидів.

Метт Слоун, який весь цей час стовбичив, мов зачарований, в епіцентрі подій, нарешті отямився. Він глянув на Аннабет так, ніби намагався пригадати фотографію із записника.

— Це та дівчина... та дівчина...

Аннабет метким рухом поцілила йому просто в носа, від чого Слоун гепнувся на підлогу.

— А ти, — сказала вона Метту, — не чіпай мого друга!

Весь спортивний зал був охоплений полум'ям. Учні безладно гасали приміщенням, гукаючи на допомогу. Я почув виття сирен та

голос, викривлений рацією. Крізь скляні вхідні двері я бачив, як директор, містер Бонсаї, намагається зламати замок, а за його спиною скупчилися вчителі.

— Аннабет... — затиноючись, мовив я, — як ти тут... як довго ти...

— Майже весь ранок, — відповіла вона, вкладаючи бронзовий ніж у піхви, та продовжила: — Намагалась знайти слухну мить, щоб поговорити з тобою, але тебе, вочевидь, важко заскочити наодинці.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ